



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 19. října 2017 samosoudkyní JUDr. Janou Bílkovou t a k t o :

Obžalovaný

XXX

nar. XXX v XXX trvale bytem XXX, t. č. XXX,

je v i n e n , ž e

1)

v období od prosince 2014 do ledna 2016 včetně, vyjma období od dubna 2015 do srpna 2015, kdy byl odejmut příspěvek na úhradu potřeb dítěte a po tuto dobu výživné nenáleží, v XXX ani na jiném území ČR neplnil vyživovací povinnost na svoji dceru **XXX**, nar. XXX, ačkoliv je mu tato vyživovací povinnost dána ze zákona a její výše mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 11. 2014, č. j. 21 P 105/2014-522, sp. zn. 21 P a Nc 364/2014, s nabytím právní moci dne 30. 12. 2014, ve výši 1.000 Kč, splatnou do každého 15. dne v měsíci předem na účet **Úřadu práce ČR**, krajská pobočka v Pardubicích, Kontaktní pracoviště Pardubice, takže za uvedené období 9 měsíců dluží na výživném částku ve výši **9.000 Kč**, přičemž svoji vyživovací povinnost neplnil, ačkoliv o své vyživovací povinnosti věděl, nebyl evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by měl příjem a mohl plnit vyživovací povinnost,

t e d y

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

2)

v období od prosince 2013 do ledna 2016, kdy dne 27. 1. 2016 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, v XXX ani na jiném území ČR neplnil vyživovací povinnost na svého syna **XXX**, nar. XXX, ačkoliv je mu tato vyživovací povinnost dána ze zákona a její výše mu byla

stanovena rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26. 10. 2010, č. j. 0 Nc 687/2010-40, sp. zn. 12 P a Nc 161/2010, s nabytím právní moci dne 11. 11. 2010, ve výši 1.000 Kč, splatnou vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky **XXX**, takže za uvedené období 26 měsíců dluží na výživném částku ve výši **26.000 Kč**, přičemž svoji vyživovací povinnost neplnil, ačkoliv o své vyživovací povinnosti věděl, evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce byl krátce v době od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, kdy byl sankčně vyřazen a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by měl příjem a mohl plnit vyživovací povinnost,

t e d y

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

3)

v období od prosince 2013 do ledna 2016, kdy dne 27. 1. 2016 nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, v **XXX** ani na jiném území ČR neplnil svoji vyživovací povinnost na svoji dceru **XXX**, nar. 14. 10. 2006, ačkoliv je mu tato vyživovací povinnost dána ze zákona a její výše mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 4. 2008, č. j. 0 Nc 111/2008-12, s nabytím právní moci dne 16. 5. 2008, ve výši 1.000 Kč, splatnou vždy do každého 5. dne v měsíci předem k rukám matky **XXX**, takže za uvedené období 26 měsíců dluží na výživném částku ve výši **26.000 Kč**, přičemž svoji vyživovací povinnost neplnil, ačkoliv o své vyživovací povinnosti věděl, evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce byl krátce v době od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, kdy byl sankčně vyřazen, a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by měl příjem a mohl plnit vyživovací povinnost,

t e d y

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

č í m ž s p á c h a l

pod bodem 1)

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

pod bodem 2)

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

pod bodem 3)

přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku k *úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody*

v trvání **deseti (10) měsíců**.

Podle § 56 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou**.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podala dne 28. 6. 2017 k Okresnímu soudu v Pardubicích obžalobu na XXX pro jednání popsána ve výrokové části rozsudku, ve kterých byl spatřován trojnásobný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.

Ve věci bylo Okresním soudem v Pardubicích dne 19. 10. 2017 konáno hlavní líčení. Po provedeném dokazování u hlavního líčení dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům:

Obžalovaný se u hlavního líčení k trestnému jednání plně doznal. V přípravném řízení (což mu bylo soudem podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečteno) jen uvedl, že nesouhlasí s obdobím neplacení výživného u dětí XXX a XXX, s tím, že má být shodné s obdobím u dcery XXX – od prosince 2014. Obžalovaný před soudem podotkl, že se tehdy s obdobím „spletl“, a v obžalobě je popis skutků v pořádku. Obžalovaný dále vypověděl, že si byl vědom vyživovací povinnosti v částce 1.000 Kč na každé z dětí, a na dluhu na výživném dosud nic neuhradil. V obdobích podle obžaloby nebyl nikde zaměstnán, pracoval toliko brigádní formou, ač práci hledal, když 2x až 3x měsíčně chodil po firmách a i telefonicky se pokoušel zaměstnání najít. V prosinci roku 2013 byl však obžalovaný zaměstnán stále u společnosti XXX kde pracoval asi 3 roky. Ve výkonu trestu odnětí svobody se obžalovaný v současné době nachází pro zanedbání povinné výživy, a poslední výkon trestu odnětí svobody má na obžalovaného takový vliv, že se do věznice nechce vracet, rád by pracoval a plnil vyživovací povinnost. Dodal, že je v kontaktu s dcerou XXX, která je v dětském domově a chtěla by u obžalovaného bydlet, neboť v prosinci roku 2017 dosáhne věku 18 let. Obžalovaný má celkem 5 dětí, mimo dětí označených obžalobou jde o XXX ve věku 3 let a XXX ve věku 5 let, kdy matkou posledně jmenovaných dětí je sestřenice matky syna XXX, na kterého obžalovaný neplatil výživné.

S doznáním obžalovaného korespondovaly ostatní důkazy: se souhlasem stran přečtené vysvětlení XXX – babičky XXX, zprávy od Úřadu práce ČR – krajská XXX, kterému byl obžalovaný povinen platit výživné na dceru XXX, a podaná vysvětlení XXX a XXX – matek nezletilých dětí XXX a XXX, ve vztahu ke kterým obžalovaný neplnil vyživovací povinnost. K důkazu byly provedeny i listiny v podobě civilních rozsudků o stanovení výživného k dětem, nebo například zpráv Úřadu práce ČR – krajská pobočka v XXX, včetně přehledu volných pracovních míst.

Obžalovaný si byl vyživovací povinnosti na dceru XXX, nar. XXX, v částce 1.000 Kč měsíčně, kterou byl povinen plnit na účet Úřadu práce ČR – krajská pobočka v XXX vědom. Částka 1.000 Kč na výživném podle rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19. 11. 2014, č. j. 21 P 105/2014-522, sp. zn. 21 P a Nc 364/2014, s nabytím právní moci dne 30. 12. 2014, byla i v rozhodném období od prosince 2014 do ledna 2016 v možnostech obžalovaného, pokud by si zajistil adekvátní příjem. Od dubna 2015 do srpna 2015 byl odejmut příspěvek na úhradu potřeb dítěte a po tuto dobu výživné

nenáleželo, jak vyplynulo z rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka XXX, Kontaktní XXX (č. I. 33 a 34 spisu). Obžalovaný tak neplatil výživné po dobu 9 měsíců, a dluží na výživném za období od prosince 2014 do ledna 2016 celkem částku 9.000 Kč. Obžalovaný tehdy nebyl evidován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by získal příjem a mohl plnit vyživovací povinnost.

Obžalovaný si byl vědom i vyživovací povinnosti na syna XXX, nar. XXX, v částce 1.000 Kč měsíčně, kterou byl povinen plnit k rukám matky XXX. Částka 1.000 Kč na výživném podle rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 26. 10. 2010, č. j. 0 Nc 687/2010-40, sp. zn. 12 P a Nc 161/2010, s nabytím právní moci dne 11. 11. 2010, byla i v rozhodném období od prosince 2013 do ledna 2016 v možnostech obžalovaného, pokud by si zajistil adekvátní příjem. Obžalovaný tak neplatil výživné po dobu 26 měsíců (v tomto směru byl upraven popis skutku ve výroku rozsudku oproti obsahu obžaloby, aby počet měsíců korespondoval se správnou částkou dluhu na výživném), a dluží na výživném za období od prosince 2013 do ledna 2016 částku 26.000 Kč. Obžalovaný byl tehdy evidován podle zprávy Úřadu práce ČR – krajská pobočka XXX (č. I. 140, 158 spisu) jako uchazeč o zaměstnání krátce v době od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, kdy byl sankčně vyřazen, a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by získal příjem a mohl plnit vyživovací povinnost.

Obžalovaný si byl současně vědom vyživovací povinnosti na dceru XXX, nar. 14. 10. 2006, v částce 1.000 Kč měsíčně, kterou byl povinen plnit k rukám matky XXX. Částka 1.000 Kč na výživném podle rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 21. 4. 2008, č. j. 0 Nc 111/2008-12, s nabytím právní moci dne 16. 5. 2008, byla i v rozhodném období od prosince 2013 do ledna 2016 v možnostech obžalovaného, pokud by si zajistil adekvátní příjem. Obžalovaný tak neplatil výživné po dobu 26 měsíců (v tomto směru byl upraven popis skutku ve výroku rozsudku oproti obsahu obžaloby, aby počet měsíců korespondoval se správnou částkou dluhu na výživném), a dluží na výživném za období od prosince 2013 do ledna 2016 částku 26.000 Kč. Obžalovaný byl tehdy evidován podle zprávy Úřadu práce ČR – krajská pobočka v XXX (č. I. 140, 158 spisu) jako uchazeč o zaměstnání krátce v době od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, kdy byl sankčně vyřazen, a nevyvíjel dostatečnou aktivitu k tomu, aby uzavřel pracovní či obdobný poměr, ze kterého by získal příjem a mohl plnit vyživovací povinnost.

Obžalovaný v rozhodných obdobích neplacení výživného nebyl podle zpráv Okresní správy sociálního zabezpečení XXX a Úřadu práce ČR – krajská pobočka v XXX zaměstnán, neprovozoval činnost jako OSVČ, nebyl veden na úřadu práce, s výjimkou období od 20. 1. 2014 do 12. 2. 2014, a nepobíral žádné dávky od státu, ani dávky hmotné nouze. Ze zprávy Úřadu práce ČR – krajská pobočka XXX ze dne 16. 5. 2017 se podávalo, že Úřad práce ČR v období od 1. 12. 2013 do 31. 1. 2016 evidoval mnoho volných pracovních míst, kdy výběr byl proveden XXX i podle kritéria v podobě záznamu v rejstříku trestů.

Provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, jak má na mysli § 2 odst. 6 tr. řádu, a dospěl k závěru, že vina obžalovaného pro jednání popsaná ve výroku tohoto rozsudku byla spolehlivě prokázána.

Obžalovaný neplacením výživného k nezletilým dětem XXX (na účet Úřadu práce ČR –

krajská pobočka v XXX), XXX a XXX naplnil znaky základní skutkové podstaty trojnásobného přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku.

Přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neplní svou zákonnou povinnost vyživovat nebo zaopatřovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce. Obžalovaný vyživovací povinnost na 3 nezletilé děti neplnil po dobu přesahující čtyři měsíce.

Obžalovaný dostatečně intenzivním způsobem nehledal zaměstnání, ve kterém by dosahoval takového příjmu, aby mohl hradit výživné na děti v celkové částce 3.000 Kč měsíčně. Obžalovaný sám uvedl, že nebyl veden na úřadu práce a pokoušel se najít si práci zhruba 2x až 3x za měsíc, nebo telefonicky, což i vzhledem k dosavadním záznamům obžalovaného v rejstříku trestů nelze považovat za dostačující. Ve společnosti XXX obžalovaný podle zprávy tohoto bývalého zaměstnavatele pracoval od 2. 5. 2013 do 30. 11. 2013, a tedy nikoli v prosinci 2013, jak obžalovaný vypověděl. Obžalovaný svým neodpovědným přístupem k plnění vyživovací povinnosti věc dovedl až k novému trestnímu stíhání pro speciální recidivu – trojnásobný přečin zanedbání povinné výživy. V tomto ohledu je naprosto nerozhodné, jaké vztahy s dětmi nebo matkami dětí obžalovaný má. Obžalovaný neprojevil v období měsíců prosince 2013 až ledna 2016 dostatečnou snahu k vyhledání práce s příjmem, který by mu vyživovací povinnost ke všem dětem – tedy nejen k dětem XXX a XXX, ovšem i k XXX, XXX a XXX – umožňoval řádně plnit. Snaha obžalovaného o nalezení zaměstnání nebyla odpovídající. Obžalovaný neplnil běžnou vyživovací povinnost, a neuhradil pak ani dílčí část dluhu na výživném. Nutno podotknout, že obžalovaný neplatil výživné na nezletilé děti XXX, XXX a XXX v daných obdobích v žádném rozsahu, ani v řádu stokorun.

Obžalovaný spáchal trojnásobný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když věděl o vyživovací povinnosti k dětem a nechtěl ji plnit.

V rámci stanovení druhu a výměry trestu soud zhodnotil povahu a závažnost spáchaných trestných činů, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, dosavadní způsob života a možnosti nápravy obžalovaného. Dále bylo posuzováno chování obžalovaného po činech. Konečně soud hodnotil i účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.

Povaha a závažnost trestných činů jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činy dotčen, způsobem provedení a následky činů, okolnostmi, za kterých byly činy spáchány, osobou pachatele, mírou zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud musí při stanovení druhu a výměry trestu hodnotit polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, dobu, která uplynula od spáchání trestných činů, případnou změnu situace a délku trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

Polehčujícími okolnostmi pro obžalovaného bylo doznání trestného jednání v plném rozsahu. Přitěžujícími okolnostmi byly v posuzované trestní věci páchaní činu po delší dobu (od prosince 2013 do ledna 2016 u syna XXX a dcery XXX a od prosince 2014 do ledna 2016 u dcery XXX) podle § 42 písm. m) tr. zákoníku, spáchání více trestných činů v intencích § 42 písm. n) tr. zákoníku (pro uložení úhrnného trestu podle § 43 odst. 1 tr.

zákoníku) a dále speciální recidiva obžalovaného, který již byl pro shodnou trestnou činnost v minulosti odsouzen, ve smyslu § 42 písm. p) tr. zákoníku.

Podle zprávy Městského úřadu v XXX obžalovaný nemá žádný záznam pro přestupkové jednání. Z opisu z rejstříku trestů soud zjistil, že obžalovaný má 12 záznamů pro trestní odsouzení – 9x pro zanedbání povinné výživy podle § 213 tr. zákona nebo § 196 tr. zákoníku. K některým odsouzením nelze z důvodu osvědčení se ve zkušební době podmíněného trestu odnětí svobody nebo amnestie prezidenta republika hledět, avšak obžalovaný byl pro trestný čin zanedbání povinné výživy 4x ve výkonu trestu odnětí svobody (viz záznamy č. 5, 6, 11 a 12 v opisu z rejstříku trestů). Ve dvou případech se jednalo o změnu podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody nebo podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody s dohledem na nepodmíněný trest odnětí svobody (viz záznamy č. 5 a 11 v opisu z rejstříku trestů).

Posledním trestním záznamem č. 12 byl obžalovanému rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 29. 9. 2014, sp. zn. 2 T 21/2014, který nabyt právní moci dne 17. 3. 2015, uložen za trojnásobný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, se zařazením do věznice s dozorem, který obžalovaný nyní vykonává ve XXX. Předpokládaný konec výkonu trestu odnětí svobody je obžalovanému stanoven na den 27. 11. 2017.

Soud v rámci úvahy o trestu zohlednil i skutečnost, že obžalovaný doložil dopis od matky a dopisy od dcery XXX, která by u obžalovaného chtěla bydlet po dovršení 18 let věku. Soud poukazuje na skutečnost, že 1 dopis dcery je napsán ručně, a druhý na počítači, ovšem soud nedovožoval žádnou zásadní pochybnost o tom, že dopisy napsala jmenovaná dcera obžalovaného. Z důvodu plného doznání obžalovaného k trestným jednáním a zájmu obžalovaného o kontakt s dcerou XXX, která se nachází ve výchovném ústavu (č. I. 46 spisu), soud neukládal trest odnětí svobody na samé horní hranici zákonné trestní sazby v trvání 1 roku, ač by k tomu byly splněny podmínky. Soud proto uložil trest odnětí svobody o 2 měsíce pod horní hranici zákonné trestní sazby, i když úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců byl obžalovanému ukládán za trestné činy zanedbání povinné výživy naposledy (viz záznam č. 12 v opisu z rejstříku trestů), a nabízel by se tak nyní s ohledem na opětovnou speciální recidivu více přísný postih.

Za přiměřený trest pro 3 přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku soud neshledal trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu, když uvedený trest na obžalovaného rozhodně neměl v minulosti dostatečný dopad, a to ani s dohledem. Soud ve vztahu k obžalovanému považoval za nezbytné uložit za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců.

Obžalovaný se ve výkonu trestu odnětí svobody v současné době pro shodnou trestnou činnost nachází, a byl za takové činy odsouzen v minulosti celkově 9x. Alternativní tresty na obžalovaného neměly adekvátní vliv. Soud proto neukládal obžalovanému ani trest obecně prospěšných prací, i když tento byl obžalovaným v minulosti (viz záznam č. 7 v opisu z rejstříku trestů) v roce 2008 celý vykonán.

Obžalovaný byl mnohokrát trestně stíhán pro trestný čin zanedbání povinné výživy, a nyní byl odsouzen opět pro trojnásobný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1

tr. zákoníku k úhrnnému trestu. Jiný než nepodmíněný trest odnětí svobody by ve věci neplnil dostatečně účel. Posledními 2 tresty, které byly obžalovanému za zanedbání povinné výživy ukládány, byly rovněž tresty odnětí svobody, pro které se pak obžalovaný nacházel nebo nachází ve výkonu trestu odnětí svobody. Projevená vůle obžalovaného, že chce pracovat a plnit dluh na výživném k dětem, se soudu jeví jako účelová, aby obžalovaný nemusel dále vykonávat trest odnětí svobody ve věznici. V minulosti dostal obžalovaný vícero šancí, aby se do výkonu trestu odnětí svobody nemusel dostat, avšak mnoha takových beneficií nevyužil a vyživovací povinnost neplnil.

Soud dodává, že pokud jde o obžalovaným doloženou zprávu o zaměstnání a bydlení, tato je napsána ručně, a vyhotovena byla dne 24. 7. 2017. Zpráva o bydlení a zaměstnání proto nebyla aktuální, a mimoto se ani nejednalo o příslib práce, naopak bylo v obsahu zprávy poukázáno na obsazenost pracovního místa. Jiné potvrzení o zaměstnání obžalovaný soudu nepředložil, toliko ručně psané poznámky o možném zaměstnavateli.

Za trestné činy, u kterých horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje 5 let, lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Za trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody toliko za předpokladu, že uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti, nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit jiným trestem, jak stanoví § 55 odst. 2 tr. zákoníku.

Vzhledem k osobě obžalovaného a k okolnostem případu pokládal trestní soud za jediný proporcionální nepodmíněný trest odnětí svobody, když nelze předpokládat, že by obžalovaného bylo možno napravit jiným (některým alternativním) trestem. Obžalovaný je co do trestného činu zanedbání povinné výživy vícenásobným speciálním recidivistou, který opakovaně ve věznici vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody za danou trestnou činnost. Obžalovaný se navíc nových trestných jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody (viz záznam č. 11 v opisu z rejstříku trestů), u kterého pak bylo v dubnu 2016 rozhodnuto, že se vykoná, a to ve věznici s dozorem.

Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť nebyly splněny podmínky pro zařazení obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou. Jiné typy věznic zákon již po změně právní úpravy účinné od 1. 10. 2017 nerozeznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že

chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

V Pardubicích dne 19. října 2017

JUDr. Jana Bílková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Chládková